

Upprof?

Árum saman hefi eg orðið að lifa við ofsókn nokkrá, mjög ótrúlega og illyrmislega, sem mjög hefir tafið mig og stundum jafnvel legið við að gerði mér lífið óbærilegt. Hefir þetta verið slæm viðbót við sljóleik þann sem alltaf er sýndur gagnvart mjög mikilvægum sannindum, einsog þau eru, sem eg þarf að segja frá. Það má því svo að orði komast, að eg hafi tiltakanlega góðar ástæður til að meta það sem úr annari átt er, enda þótti mér mikils um vert, er hinn kunnifranski rithöfundur prófessor Gabriel Gobron fór að skrifa mér, án þess að eg hefði á nokkurn hátt leitað sambands við hann. Segir próf. Gobron, að ritgerðir mínar á þýsku og ensku hafi yakið eftirtekt sína, og lýkur á þær miklu lofsorði. Segir hann jafnvel í síðasta bréfi sínu, að greinar mínar séu „inàquês àu sçeatu de lá plus grunde originalite“: á þeim sé innsigli framúrskarandi frumleika. —

13 apríl 1937

Þetta þykir mér góður vitnisburður — og raunát mjög líkur þeim sem einh af fræmstu jarðfræðingum Bretá, próf. James Geikie, gaf jarðfræðisánnsóknun mínunni fyrir almörgum árum — og ekki ólíklegt að góðum málstáð kunnal að verða nokkuð líð að.

Prófessor Gobron er lærdomsmáður mikill og skrifar, auk rómönsku málanna, bæði enskt og þýkt. Hann hefir margt ritað í hið fræga gamla tímarit Allan Kardec's, Revue Spirite; en er einnig kunnur rithöfundur á öðrum sviðum. Er því ekki að furða, þó að mér kæmi í hug, þegar mér fóru að berast bréf frá slíkum manni, sem báru vott um velvild og áhuga á greinum mínum, hvort ekki mætti skoða slíkt sem fyrirboða þess, að nú færi eitthvað meir að greiðast gata þess sannleika, sem svo mikið fíður á að þiggja.

8. apríl.

Helgi Pjeturs.